

I.

Žalobou napadená rozhodnutí, tedy rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-03501/13-5 ze dne 4. června 2013 a rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-03501/13-16 ze dne 30. července 2013, byla vydána v rámci správního řízení vedeného Úřadem s žalobcem ve věci správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Podkladem pro zahájení předmětného řízení byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u žalobce inspektorem Úřadu Mgr. Danielem Rovanem ve dnech 4. prosince 2012 až 25. března 2013 ukončené kontrolním protokolem čj. INSP3-8906/12-15 ze dne 26. března 2013.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce v rámci výkonu exekuce pod sp. zn. 103 Ex 19046/11 nepřijal opatření, která by zabránila neoprávněnému přístupu k osobním údajům nejméně 60 zaměstnanců společnosti, které byly uloženy na harddisku počítače zabaveného při mobiliární exekuci. Jednalo se o osobní údaje všech zaměstnanců a funkcionářů společnosti v rozsahu jméno, příjmení, rodné číslo, scany občanských průkazů, případně cestovních pasů, osobní údaje rodinných příslušníků, scany řidičských průkazů, informace o zdravotním pojištění a čísla účtů. Počítač byl, a to včetně uvedených osobních údajů, v rámci dražby dne 18. května 2012 prodán ..., trvale bytem ... . pak bývalé zaměstnankyni společnosti nabízel prostřednictvím e-mailové komunikace z května 2012 odkoupení dat, která v počítači našel.

Úřad proto rozhodnutím čj. UOOU-03501/13-5 ze dne 4. června 2013 konstatoval, že se žalobce shora uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. a uložil mu pokutu ve výši 60.000 Kč. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-03501/13-16 ze dne 30. července 2013, které nabylo právní moci dne 1. srpna 2013.

II.

Ve správním řízení bylo doloženo, že žalobce přijal dne 1. ledna 2008 směrnici č. 8 o nakládání s osobními údaji (dále jen „směrnice“). V odstavci označeném jako „Používání osobních údajů mimo sídlo úřadu“ směrnice stanovila, že vykonavatel, který zajišťuje při úkonu elektroniku, která může obsahovat osobní údaje, vyzve povinného či jinou osobu přítomnou při úkonu k zajištění či smazání těchto údajů a současně tuto osobu poučí o možnosti provedení takových kroků v exekučním skladu, v němž bude elektronika nadále zabezpečena. Dále směrnice stanovila, že v případě, kdy povinný písemně sdělí soudnímu exekutorovi (dále „exekutor“) přístupové údaje k nosiči dat (jméno uživatele a heslo) a požádá, aby exekutor provedl likvidaci dat na zajištěném nosiči, provede exekutor uvedené následně poté, kdy vydá dražební rok na konkrétní movitou věc obsahující nosič dat, nejpozději však před zahájením dražby. V této souvislosti ale nebylo zjištěno, že by příslušná data byla chráněna heslem.

Protokol o soupisu movitých věcí povinného čj. 103 Ex 19046/11-10 ze dne 14. prosince 2011 obsahuje poučení, podle kterého jsou povinný a další přítomné osoby srozuměni s tím, že mají možnost si veškerá data ze zajištěných nosičů stáhnout ve lhůtě 10 dnů od zajištění nosičů, přičemž exekutor, podle textu poučení, nepřebírá za data umístěná na nosičích odpovědnost. Uvedený protokol ovšem nebyl povinným podepsán. Naproti tomu z vyjádření žalobce (písemnost č.j. 103 Ex 19046/11-63 ze dne 30. července 2012) vyplynulo, že „*před dražbou movitých věcí standardně dochází k výmazu dat z PC sestav a notebooků*“, k čemuž mělo dojít i v tomto případě. To v zásadě koresponduje i s výroky vykonavatelů zachycenými na videozáznamu z průběhu exekuce, jelikož osoba provádějící exekuci v čase 3:01:18 předmětného záznamu uvedla že: „...*když uplyne měsíční lhůta, jo, ta která*

vlastně ta, vždycky se čeká, tak to dostane ajťák na starost...on do toho vlítne, zformátuje disk...Za to máme zodpovědnost.“

III.

Žalobce v podané žalobě, kterou se domáhá zrušení obou předmětných rozhodnutí, opakuje v zásadě stejné argumenty jako v rozkladu proti rozhodnutí čj. UOOU-03501/13-5 ze dne 4. června 2013, se kterými se rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-03501/13-16 ze dne 30. července 2013 dostatečným způsobem vypořádalo. Přesto žalovaný k podstatným bodům žaloby podává následující stanovisko.

Žalovaný uvádí, že žalobce napadeným rozhodnutím především vytýká jejich nepřezkoumatelnost, jelikož mu není zřejmé, s jakými konkrétními důkazními podklady Úřad pracoval, jak který důkaz vyhodnotil a jakými úvahami se přitom řídil. Zároveň žalobce cituje určité pasáže z argumentace žalovaného, z níž dovozuje, že exekutor do práv a povinností správce osobních údajů nijak nezasáhl, že jediným, kdo měl a mohl případně osobní údaje zlikvidovat, byl zjevně povinný, přičemž exekutor není oprávněn zajištěné věci zprovozňovat a zasahovat do nich, jelikož není jejich vlastníkem. Žalobce dále uvádí, že žádné osobní údaje nebyly pro provedení exekuce potřeba a nebyl povinen předpokládat výskyt osobních údajů v zajištěných počítačích a o takovém výskytu ani nevěděl. Podle názoru žalobce se jednalo pouze o zajištění movitých věcí dotčených exekucí a tedy výhradě operace s movitými věcmi. Po exekutorovi, jak se žalobce domnívá, nelze spravedlivě požadovat, aby prohledával obsah zajištěných věcí, zejména nejrůznějších technických zařízení, a nemá k tomu ani odborné schopnosti. Je to povinný, kdo má plnou možnost dostat svým povinnostem vyplývajícím ze zákona č. 101/2000 Sb. O tomto měl být povinný v souladu se směrnicí poučen.

K této argumentaci žalovaný uvádí, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn, což vyplývá ze spisů a dokladuje to i stručná rekapitulace uvedená pod bodem II tohoto vyjádření. O tato zjištění se pak opírá i argumentace žalovaného, jak ostatně dokládá i sám text žaloby, který jednotlivé úvahy a vývody žalovaného cituje. Primární tvrzení žalobce, jimiž poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, tudíž jsou nepodložená a zjevně účelová.

Dále žalovaný konstatuje, že je možno považovat za notorietu tvrzení, že počítač je zařízení sloužící k uchování a zpracování informací, resp. dat, a povědomí o tom by měla mít každá osoba, která s počítači přichází do styku, včetně exekutora. Nakládání s těmito informacemi je často upraveno právními režimy, jejichž prostřednictvím mají být chráněna práva třetích osob; jedná-li se o zpracování osobních údajů, režimem zákona č. 101/2000 Sb., který chrání práva subjektů údajů. Provádí-li tedy exekutor exekuci movitého majetku, je povinen z této exekuce mj. vyloučit jakékoli osobní údaje, které byly v dispozici povinného, a to nejen s ohledem na povinnosti podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a o exekuční činnosti (exekuční řád), podle něhož je exekutor povinen dbát na ochranu práv třetích osob, ale i s ohledem na povinnost nepřekračovat zákonný limit prováděné exekuce, která se může týkat výhradně movitých věcí.

Jestliže tedy exekutor porušil výše uvedené povinnosti, je evidentní, že nastoupil do povinností exekutorové osoby. Zabavení zpracovávaného souboru osobních údajů a zejména následné postoupení tohoto souboru do dražby totiž v uvedených souvislostech představuje dle žalovaného zásah do práv a povinností správce osobních údajů s uvedenými důsledky.

Pokud by tedy žalobce řádně plnil svoje povinnosti uložené zákonem, rozhodně by se buď do postavení správce osobních údajů vůbec nedostal, a to vzhledem k tomu, že by osobní údaje byly zlikvidovány ještě před zajištěním předmětného počítače, anebo by osobní údaje byly likvidovány před provedením dražby, čímž by bylo zabráněno následnému předání osobních údajů, které bylo neoprávněné jak z hlediska zákona č. 101/2000 Sb., tak zákona

č. 120/2001 Sb. Uvedených povinností, resp. odpovědnosti, se pak nelze zprostit prostřednictvím vydání interního předpisu anebo jednostranným prohlášením.

V této souvislosti žalovaný považuje za potřebné zvláště zdůraznit, že směrnice je výhradně interním předpisem žalobce, s nímž povinný ani nebyl prokazatelně seznámen a který byl nadto, jak je uvedeno výše, shledán nedostatečným. Z podkladů naopak vyplývá poučení ve smyslu přebrání odpovědnosti žalobcem. To zjevně dále dokladuje neujasněné pracovní postupy žalobce a tedy i porušení § 13 zákona č. 101/2000 Sb.

IV.

Žalobce dále opakuje svoji již uplatněnou argumentaci, v níž především prohlašuje, že nelze směřovat „data v počítačích“ s pojmem „osobní údaje“, přičemž osobních údajů uložených na počítačích je výrazná menšina, a také prohlašuje, že kvalifikace předmětných dat jako osobních údajů neměla být spolehlivě doložena. V této souvislosti poukázal na směrnici, která nehovoří o likvidaci osobních údajů, ale o likvidaci dat, přestože je označena jako směrnice „o nakládání s osobními údaji“. Její předmět je tak mnohem širší, než je problematika zákona č. 101/2000 Sb. a nadto podle jejích ustanovení se likvidace provádí pouze na písemnou žádost povinného (přičemž takováto žádost nebyla v jakékoli formě zjištěna) a nikoli jako vlastní systematická činnost žalobce. Obdobně „debata“ vykonavatelů exekutora a zástupců povinného zjevně hovoří o mazání dat z počítačů, v žádném případě ne specificky o osobních údajích.

Žalobce také znovu zdůrazňuje, že neprováděl žádné zpracování osobních údajů a neurčil žádný účel, a tudíž se nestal správcem osobních údajů. Stejně tak žalobce opětovně poukazuje na to, že prvoinstanční rozhodnutí dovedlo naplnění dvou alternativních znaků zpracování osobních údajů definovaných druhou větou ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž mělo být pominuto, že samotné definiční znaky jsou vymezeny první větou ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a taktéž nebyl zohledněn znak „systematičnosti“, z něhož má vyplývat, že zpracování osobních údajů může být výlučně činnost vědomá, cílená a účelově směřovaná.

Ohledně této argumentace žalovaný především opětovně uvádí, že osobní údaje jsou, jak vyplývá z definice podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. (osobním údajem se rozumí „*jakákoli informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů*“), speciálním druhem informací, tedy dat, která se vztahují k fyzické osobě. Mluví-li se tudíž obecně o datech, musí tím být míněny jakékoli informace, včetně osobních údajů. Z obecného pohledu sice opravdu zřejmě pouze menšina dat uložených v počítačích má charakter osobních údajů, to je ovšem v souvislostech tohoto případu irelevantní. Z charakteru předmětných dat, jak byl doložen ve správním řízení (viz též bod II), také jednoznačně vyplývá, že plně korespondují s definicí obsaženou v § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. a jedná se tedy o osobní údaje.

Co se týká pojmu zpracování osobních údajů je nutno znovu zmínit první větu ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., která určuje, že zpracováním osobních údajů se míní jakákoli systematicky prováděná operace s osobními údaji. Druhá věta tohoto ustanovení poskytuje demonstrativní výčet operací prováděných v rámci zpracování osobních údajů. Jelikož byl nepochybně doložen alespoň jeden z typů takovéto operace obsažený v demonstrativním výčtu podle věty druhé, což je v uvedeném případě zejména „uchovávání“, jedná se z tohoto pohledu zároveň i o operaci s osobními údaji ve smyslu věty první. Lze také doplnit, že další operací, která měla být žalobcem provedena, a která je součástí výčtu podle § 4 písm. e) věty druhé zákona č. 101/2000 Sb., je „likvidace“; namísto toho ovšem žalobce provedl jiný druh operace z výčtu podle § 4 písm. e) věty druhé zákona č. 101/2000 Sb., a to „předání“, případně „šíření“. Další prvek předmětné definice, tedy systematickost, byl naplněn tím, že žalobce spolu s počítačem zajistil systematicky vytvořený soubor osobních údajů, představovaný osobními údaji o všech zaměstnancích

a funkcionářích společnosti. Žalobce tudíž ve svém důsledku prováděl zpracování osobních údajů, a to pro účely exekuce, při zachování prostředků a způsobu zpracování, jak byly stanoveny povinným. O tom jednoznačně svědčí skutečnost, že příslušný soubor osobních údajů se stal předmětem dražby. Na tomto místě pak je nutno také připomenout, že určení účelu zpracování osobních údajů, jak ukládá § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., i stanovení prostředků a způsobu zpracování osobních údajů, jak ukládá § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., nejsou nijak formalizované úkony a jejich provedení je třeba v zásadě odvozovat z faktického jednání odpovědného subjektu.

V.

Žalobce se, v situaci, kdy nemělo být prokázáno, že by věděl o existenci osobních údajů v předmětném počítači a kdy měl povinného poučit o možnosti osobní údaje smazat, neztotožňuje s tím, že by nebylo vyvinuto maximální možné úsilí k zabránění vzniklého následku a dále, aniž by uváděl jakékoli konkrétní důvody, považuje uloženou sankci za nepřiměřeně vysokou, a proto subsidiárně navrhuje její snížení.

V této souvislosti žalovaný odkazuje na svou předešlou argumentaci, kdy dovedl, že žalobce byl v postavení správce a doložil, že povinný byl poučený odlišně, než je uvedeno ve směrnici, přičemž tyto neujasněné postupy samy o sobě vylučují uznání liberačních důvodů podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Dále žalovaný připomíná, že všechny relevantní polehčující okolnosti již byly dostatečně zváženy při rozhodování o výši pokuty. Ta byla po komplexním zvážení všech aspektů případu vyměřena při spodní hranici zákonného rozpětí. Podle názoru žalovaného tudíž není žádný důvod pro snížení uložené pokuty, kterého se žalobce alternativně domáhá.

VI.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu